

Tämä tarina ei oikein mielestäni sopinut mihinkään kategoriaan, joten laitoin sen tänne. Tarina kulkee nimellä ovi, vaikka sille ehkä voisi keksiä jonkin paremmin tarinaa kuvaavan nimen. Liiankin tutuksi tullut oven vaimea vingunta herätti minut jälleen. En vuosiin ollut osannut nukkua, kuin puoliunta. Avasin silmäni ja katselin heikkoa valonkajastusta pimeällä käytävällä. Joku oli avannut oven. Tuon kirotn oven, josta minutkin oli kerran talutettu sisään ja sullottu tähän häkkiin. Mikä tämä paikka sitten oikein oli. En ollut siitä itsekään vielä aivan varma. Alkuun olin kysellyt toisilta samanlaisiin sellaihin vengitulta tiesivätkö he missä olin. Kukaan ei osannut sanoa. Tiedettiin vain se, kuinka ihmisiä kulki tuolta ovesta. Aina samat kasvot päivästä toiseen. Hetoivat meille ruokaa ja vettä. He harjasivat turkkimme siisteiksi. Välillä vieraitakin. Isot ihmiset katselivat meitä arvioiden, kuin etsien puutteita. Pienet iloiset ihmiset juoksivat selliltä toiselle. Pysähtyivät joidenkin kohdalle pidemmäksi aikaa ja toiset ohittivat kokonaan. Niin kävi usein minulle. En ollut mikään kaunis näky. Punertava turkkini oli takkuisen näköinen teki sille mitä tahansa ja paikoitellen siinä oli kaljuja läikkiä. Pystyssä olevat korvani olivat riakleiset. Moni luuli minua kirppuiseksi kulkukoiraksi, kunnes he näkivät silmäni. Silloin he perääntyivät ja huusivat minua sudeksi. Olin vuosien varrella oppinut ymmärtämään ihmisten kummallista möngerrystä. Susi, se oli jotain pelottaa ja kauheaa. Ihmiset etsivät kaunista ja suloista. Niinpä en vaivautunut nousemaan ylös, nähdessäni kuinka taasjoukko ihmisiä asteli sisään ovesta. Ei minun tarvinnut. Kuten arvata saatoinkin ei heistä yksikään pysähtynyt sellini eteen, vaan kaikki suuntasivat kauimmaiseen nurkkaan, jonne suloiset pienet sylkkoirat oli sijoitettu. En ymmärtänyt ihmisten kintymistä heihin. Jos minulta kysyttiin, he muistuttivat enemmän ylisuuria rottia, kuin koiria. Lisäksi he olivat äänekkäitä. Aina haukkumassa kimakalla äänellään milloin mistäkin asiasta tai ihan vain pitääkseen meteliä. "Kukas sinä olet", yllätyin kun vanha rouva asteli sellini luo. Mitähän se minusta halusi. Pilkata takkuista turkkiani, nauraa korvilleni. Niin ne yleensä tekivät. Nauroivat ja soittivat sormella minua. En enää jaksanut välittää siitä, mutta se ei tarkoittanut, ettei se edelleen tuntuisi ahalta. Häkin ovi avautui ja rouva asteli luokseni. Hän kosketti hellävaroen turkkiani ja hyräili rauhoittavasti. Jokin oli nyt pielessä. Yleensä en välittänyt kosketuksesta ja halusin vain paeta. Nyt kuitenkin annoin rouvan silittää turkkiani. "Tämä on aivan selvä asia", rouva tokaisi ja katsoi vankilamme isäntää. "Minä otan hänet." Kaulaani puhotettiin hihna ja minut ohjattiin ovea kohti. Ylin entistä pahemmin ymmälläni. Halusin rimpuilla vastaan. Minua pelotti. Hillitsin kuitenkin itseni. Tämä olisi ainut mahdollisuus päästä pois. Hitaasti kävelin vanhan rouvan rinnalla tuosta pelottavasta ovesta, josta kukaan ei ollut palannut. Minä olin vapaa.